

Arrest

nr. 171 480 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE CORTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2012 diende verzoeker een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Havana.

Op 29 mei 2012 werd het visum kort verblijf geweigerd.

Op 17 september 2012 trad verzoeker in zijn land van herkomst in het huwelijk met de Bulgaarse Mw. A. S. K., die reeds meer dan 10 jaar in België gevestigd was op basis van haar professionele werkzaamheden bij de Europese Commissie te Brussel.

Verzoeker diende in functie van zijn huwelijk een aanvraag gezinshereniging in op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 1 augustus 2013 kreeg verzoeker een F-kaart.

Op 12 juni 2014 werd verzoeker als alleenstaande geregistreerd.

Op 17 juni 2014 diende Mw. S.K. de vordering tot echtscheiding in bij de familierechtbank van Brussel.

Op 26 november 2014 werden door de familierechtbank dringende en voorlopige maatregelen opgelegd waarbij de echtgenoten wordt toegestaan niet op hetzelfde adres te verblijven en waarbij Mw. S.K. maandelijks alimentatiegeld dient te betalen aan verzoeker.

Op 9 februari 2015 stuurde de Dienst Vreemdelingenzaken instructies naar het gemeentebestuur van Kortenberg om verzoeker uit te nodigen de nodige en relevante documenten over te maken in het kader van een socio- economisch onderzoek in het kader van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2015 nam verzoeker kennis van het schrijven waarbij hij verzocht werd om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken en de bewijzen over te maken indien hij meent zich te bevinden in één van de uitzonderingssituaties zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2015 werd verzoeker ingeschreven te Kortenberg op hetzelfde adres als een andere Mw. V.N.

Op 19 februari 2015 stelde men een verslag van samenwoning op waarbij verzoeker en Mw. V. N. werden aangetroffen.

Op 15 september 2015 werd verzoeker ingeschreven te Zaventem, hij woont ook niet langer bij Mw. V.N.

Op 29 september 2015 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 (VW) betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van M. M., H. van Cubaanse nationaliteit geboren op [...]1985 te C. Identificatienummer in het Rijksregister: [...] Verblijvende te: [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42^{quater} §1, 4° VW: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene deed in het voorjaar van 2012 een aanvraag voor een visum voor Kort Verblijf dewelke op datum van 29.05.2012 geweigerd werd. Betrokkene trad vervolgens dd 17.09.2012 in zijn land van herkomst in het huwelijk met de Bulgaarse onderdaan de genaamde ASK (RR xxx) die sedert meer dan 10 jaar in België gevestigd is op basis van haar professionele werkzaamheden bij de Europese Commissie te Brussel. Op basis van het huwelijk diende betrokkene dd. 18.01.2013 een aanvraag gezinshereniging in (Art 40 bis VW) en werd hij dd. 01.08.2013 in het bezit gesteld van zijn F- kaart afgeleverd te Etterbeek met als geldigheidsduur 19.07.2018. Het geluk van het kersverse koppel was echter van korte duur;

reeds op datum van 12.06.2014 verliet betrokkene de echtelijke woonst en verkoos hij een nieuw gezin te stichten met de genaamde VNRT van Belgische nationaliteit (RR xxx) in eerste instantie in de gemeente Kortenberg en vanaf 15.09.2015 te Zaventem wat erop wijst dat betrokkene de intentie heeft mogelijk ook niet meer met de nieuwe Belgische partner wenst verder samen te wonen. Gelet op de

geheel gewijzigde gezinssituatie en het feit dat betrokkene sedert 2013 in het bezit is van zijn F- kaart valt hij onder de bepalingen van art 42 quater §1 VW die stelt dat de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in België verblijven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, en dit in het in Art 42 quater, §1,4° VW bepaalde geval.

Met het oog op een evenredige beslissing tot intrekking van het verblijf rekening houdende met alle mogelijke argumenten van humanitaire aard dient de minister of zijn gemachtigde rekening te houden met de duur van verblijf in het Rijk, de leeftijd, gezin - en economische situatie, sociale / culturele integratie in België en de mate waarin redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er nog bestaande banden zijn met het land van herkomst., conform artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW. Op datum van 09.02.2015 werd betrokkene in dit kader aangeschreven en gevraagd om alle documenten die nuttig kunnen zijn aan te brengen ten laatste 30 dagen na de betekening van het schrijven, de instructie werd dd. 11.02.2015 betekend waarna de volgende documenten werden voorgelegd:

-Contract van professionele vorming Nederlands tweede taal, CBE open school bewijs inschrijvingen voor taallessen voor anderstaligen aanwezigheidsattesten VDAB, document VDAB met aanwezigheidsattesten. Cv van betrokkene + schrijven 10.07.2014 Waalse Federatie inzake de studies, schrijven inzake Activa arbeidskaart A, Rapport einde opleiding dd 31.10.2014 en 30.01.2015: deze documenten duiden erop dat betrokkene een gebruikelijk parcours volgde door stappen te ondernemen om de talen die in België gesproken worden onder de knie te krijgen. De documenten wijzen er eveneens op dat betrokkene werkwilbig is en zich wenst te integreren op de Belgische arbeidsmarkt, op basis van een consultatie van de kruispuntbank tewerkstelling dd 29.09.2015 blijkt dat betrokkene nog niet gewerkt heeft (onbestaande arbeidsverhouding) sinds hij recht op verblijf heeft in België waardoor dit geen bezwaar mogen vormen om het verblijf van betrokkene te beëindigen.

-Vonnis van de Franstalige Rechtbank van eerste Aanleg dd 03.12.2014 : de echtgenote dient eenmalig een bedrag van 10,000 Euro te betalen alsook een maandelijks onderhoudsgeld van 1100 Euro. Uit dit document blijkt dat betrokkene, ondanks zijn jonge leeftijd, ondanks de korte duur van de gezamenlijke vestiging, een maandelijks significante som ontvangt om in zijn levensbehoeften te voorzien.

-Nota dossier echtscheiding M./A. stand van zaken t.a.v wie het aanbelangt dd 10.03.2015 van advocaat DJ waarin gesteld wordt dat mevrouw A. de echtscheiding dd. 24.06.2014 ingeleid heeft en deze op grond van artikel 229 §1 B.W. omdat volgens haar gezegdes betrokkene enkel met haar in het huwelijk trad om zijn verblijf te regulariseren, dat betrokkene zijn huwelijksstelsel niet wilde wijzigen, en dat betrokkene zijn leven een andere wending wilde geven. De vordering tot echtscheiding op grond van artikel 229 §3 (feitelijke scheiding van meer dan 1 jaar) werd naar de rol verzonden. Uit dit document blijkt dat betrokkene tot op heden nog steeds officieel gehuwd is met de Bulgaarse echtgenote terwijl betrokkene al meer dan een jaar bij zijn Bulgaarse echtgenote en haar kinderen gevestigd is.

De relatief jonge leeftijd (30j) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene verbleef immers tot zijn 28e levensjaar in Cuba en verbleef tot op heden minder dan 3 jaar in België. Betrokkene legde geen documenten voor die de bindingen met zijn land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en reïntegratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Ook om de afwezigheid van bindingen aldaar te staven ligt de bewijslast bij de vreemdeling.

Wat betreft de actuele gezinssituatie zijn er evenmin aanwijzingen die een terugkeer en een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zouden kunnen staan; nergens wordt betwist dat de relatie met de EU-burger spaak gelopen is en het einde van de gezamenlijke vestiging werd bewezen aan de hand van de gegevens van het Rijksregister en andere stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is er geen gezinscel aanwezig waardoor een intrekking van het verblijfsrecht geen inbreuk doet op artikel 8 van het EVRM. In deze werd reeds opgemerkt dat betrokkene volgens de registers heden samenwoont met de genaamde V. N. R. T. van Belgische nationaliteit (RR [...]), en uit de voorgelegde stukken van de Rechtbank van Eerste Aanleg, de nota van de advocaat van de echtgenote en de verklaringen van deze laatste, zijn er aanwijzingen die erop zouden kunnen duiden dat betrokkene nooit de intentie heeft gehad om met zijn echtgenote een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Qua culturele elementen heeft betrokkene verder geen bewijzen voorgelegd die van een uitzonderlijke integratie getuigen en die een terugkeer naar het land van herkomst zouden kunnen belemmeren.

Betrokkene en zijn nieuwe partner leggen beiden eveneens een schrijven dd 10.03.2015 voor waarin betrokkene meer uitleg geeft bij zijn integratieparcours alsook de wens uitdrukt om in België te blijven. De Belgische nieuwe partner legt eveneens uit hoe dat betrokkene een positieve wending gaf aan haar leven, beide brieven zijn echter niet van die aard dat deze een behoud van de F- kaart kunnen

vrijwaren, of brengen andere doorslaggevende integratiebewijzen naar voor. Het staat betrokkene vrij om, wanneer hij uit de echt gescheiden is, een nieuwe procedure gezinshereniging te beginnen (Art 40ter VW) met zijn nieuwe partner, waarbij op het moment van de aanvraag zal worden nagegaan of aan de voorwaarden voldaan zal zijn. Gelet op de historiek en documenten van het administratief dossier is het in deze niet opportuun zijn verblijfsrecht te behouden op basis van het huwelijk met zijn Bulgaarse echtgenote, met wie hij tenslotte slechts minder dan 1 jaar heeft samengeleefd.

Trouwens, gelet dat betrokkene heden een aanvraag tot inschrijving heeft in de gemeente Zaventem kan er mogelijk op duiden dat ook de nieuwe gezinssituatie van betrokkene met de Belgische partner inmiddels eveneens achterhaald is. In beide gevallen voldoet betrokkene in elk geval niet langer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals gesteld in art 42 quater §1,4°VW waarbij de beslissing conform art 42 quater §1 voorlaatste alinea dient te worden beëindigd, ongeacht het feit dat betrokkene heden al dan niet nog samenwoont of wenst te wonen met de Belgische partner.

Betrokkene toont tenslotte niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW) , betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW) ,en toont niet aan het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW).

Er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene en de F- kaart Nr B155200505 met als geldigheidsduur 19.07.2018 dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel van de synthesesemorie voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1, 4° *iuncto* § 4 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

De letterlijke lezing van artikel 42quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 leert ons:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Artikel 42quater, §4 van de wet van 15 december 1980 stelt verder:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd. waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;" (eigen onderlijning)

Artikel 42quater wijst zelf op de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijfsrecht; het is evenwel duidelijk dat bij de beoordeling van deze mogelijkheid rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en de beoordeling aldus in concreto dient te gebeuren. Het loutere

feit dat het huwelijk geen drie jaar heeft geduurd, volstaat dus niet om het verblijfsrecht van verzoeker zonder meer in te trekken.

Het klopt dat het huwelijk van verzoeker en A. de kaap van drie jaar niet haalde. Door het bedrog van A., die een nieuwe liefde had gevonden en onder het huwelijk met verzoeker uit wilde, ontstonden er echtelijke moeilijkheden, die vanzelfsprekend niet aan verzoeker kunnen worden verweten.

Verzoeker en A. ontmoetten elkaar in december 2010, toen zij op reis was in Cuba. In het anderhalf jaar dat volgde, bezocht A. verzoeker maar liefst acht keer in Cuba! Het mag dus duidelijk zijn dat zij een echte liefdesrelatie hadden waar zij beiden volop voor wouden gaan. Dit wordt tevens aangetoond door het feit dat verzoeker een visum kort verblijf in België aanvraag teneinde op zijn beurt zijn geliefde te kunnen bezoeken. Zij besloten in september 2012 te trouwen, nadat zij enige tijd samen hadden gewoond in Cuba. Op dat ogenblik hadden zij dus reeds bijna twee jaar een relatie, weliswaar verbleef verzoeker daarbij in Cuba en A. in België, doch zij zagen elkaar gelet op de omstandigheden toch zeer regelmatig. De dagvaarding in echtscheiding dateerde van 27 juni 2014.

Zie: Stuk 4 De relatie tussen verzoeker en A. heeft dus drieënhalf jaar geduurd, waarvan zij anderhalf jaar in België-verblijven. Hiermee dient in ieder geval rekening te worden gehouden bij de beoordeling van het recht op verblijf van verzoeker."

Artikel 42quater, § 1, 4° en § 4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer."

§2 [...]

§3 [...]

§4, 1° Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd. waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest; 2° [...] 3° [...] 4° [...] en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

In zijn eerste middel onderstreept verzoeker dat artikel 42quater, § 1 enkel in de mogelijkheid voorziet het verblijf te beëindigen wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen echtgenoten, waarbij moet rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van verzoeker en het loutere feit dat het huwelijk geen drie jaar heeft geduurd niet volstaat om het verblijfsrecht zonder meer in te trekken. Verzoeker erkent hierbij dat het huwelijk geen drie jaar heeft geduurd maar meent wel dat de relatie drieënhalf jaar heeft geduurd waarvan anderhalf jaar in België.

Vooreerst onderstreept de Raad dat verzoeker niet betwist dat de gemachtigde een einde aan het verblijf van verzoeker kan stellen omwille van de grond "geen gezamenlijke vestiging meer", ook al gaat het hier om een beëindiging van het verblijfsrecht van een derdelander die, op het ogenblik van de bestreden beslissing volgens deze beslissing nog gehuwd was met een Bulgaarse unieonderdaan. De Raad kan dit enkel vaststellen.

De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde wel degelijk en zeer uitgebreid met de persoonlijke concrete situatie van verzoeker heeft rekening gehouden nu heel gedetailleerd wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker heeft voorgelegd naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek waartoe de gemachtigde is gehouden bij de beëindiging van het verblijf. De uitzonderingsbepaling in § 4, 1° van artikel 42quater is overigens duidelijk en spreekt van de duur van het huwelijk van ten minste drie jaar tot bij de aanvang van de gerechtelijke procedure waarvan minstens een jaar in het Rijk. *In casu* is verzoeker met zijn Bulgaarse echtgenote gehuwd op 17 september 2012 en werd de gerechtelijke procedure ingezet op 17 juni 2014. Het is dus duidelijk dat deze termijn geen drie jaar bedraagt. Het feit

dat de relatie eventueel wel drieënhalf jaar zou geduurd hebben, doet hieraan geen afbreuk, noch dat de oorzaak van de echtscheiding al dan niet bij eventueel bedrog van de Bulgaarse echtgenote zou liggen.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1 *iuncto* § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Artikel 42^{quater}, §4 van de wet van 15 december 1980 stelt verder:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;”

Verzoeker onderging tijdens het huwelijk meermaals zowel verbale als fysieke agressie vanwege A. Zij wilde onder het huwelijk uit daar zij een nieuwe liefde had gevonden, reden waarom zij hem verscheidene malen trachtte te provoceren. Zij heeft hem verscheidene malen geduwd en gekrabbd, om fysieke agressie uit te lokken van verzoeker. Zie: Stuk 13-14

A. wou op de snelst mogelijke manier uit de echt scheiden om haar gang te kunnen gaan en wilde met deze provocatie redenen creëren op grond waarvan zij de onherstelbare ontwrichting zou kunnen aanvoeren. Zij hoopte op deze manier op grond van artikel 229, § 1 van het Burgerlijk Wetboek snel een echtscheidingsvonnis te bekomen.

Zij was er zich vanzelfsprekend van bewust dat een echtscheiding op grond van artikel 229, §3 Burgerlijk Wetboek niet snel tot het gewenste resultaat zou leiden, daar de feitelijke scheiding dateerde van amper twee weken voor de dagvaarding in echtscheiding! Dit staft in ieder geval de bewering van verzoeker dat A. snel onder het huwelijk uit wilde.

Verzoeker liet zich evenwel niet meeslepen in de spelletjes van A.

Als laatste optie vroeg zij alsnog de echtscheiding op grond van onherstelbare ontwrichting, beweerend dat verzoeker enkel met haar in het huwelijk was getreden om zijn verblijf té regulariseren. Het mag duidelijk zijn dat A. heel goed wist wat de implicaties zouden zijn voor verzoeker indien de rechter deze argumentatie zou weerhouden. Zoals blijkt uit het vonnis d.d. 26 november 2014 van de Franstalige rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, hechtte de rechter echter geen geloof aan de beweringen van A. en wees de vordering in echtscheiding op grond van onherstelbare ontwrichting dan ook af. Zie: Stukken 4-5 De reden waarom verzoeker deze argumenten in het voorafgaand onderzoek door gemeente Kortenberg niet heeft aangehaald, is omdat hij zich hiervoor schaamde. Zelfs zijn vriendin, N. V., heeft geen weet van de agressie waarvan verzoeker het slachtoffer werd. Zie: Stuk 14 Het middel is dan ook ernstig.”

In het tweede middel beroept verzoeker zich op de uitzonderingsgrond van de “bijzonder schrijnende situatie” waarbij hij stelt meermaals het slachtoffer geweest te zijn van verbale of fysieke agressie van Mw. A. Zij zou verzoeker verscheidene malen geduwd en gekrabbd hebben. Er worden dienaangaande stukken gevoegd bij de synthesememorie. De Raad moet verweerder in de nota volgen waar hij opmerkt dat verzoeker naar aanleiding van de brief die verzoeker heeft ontvangen en waarbij hij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om “indien u van mening bent dat u aan één van deze uitzonderingssituaties voldoet, gelieve daar alle bewijzen van voor te leggen die u nuttig acht voor uw dossier” op geen enkele wijze documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij zich in een dergelijke situatie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet zou bevinden. De Raad kan in zijn beoordeling geenszins rekening houden met nieuwe gegevens die niet voorlagen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van zijn annulatiebevoegdheid (beoordeling *ex tunc*). Het feit dat verzoeker uit schaamte de elementen van agressie niet eerder dan in het verzoekschrift heeft aangehaald en niet eerder dan in de synthesememorie met stukken heeft gestaafd, doet hieraan geen afbreuk. Het feit dat de familierechtbank niet heeft weerhouden dat verzoeker enkel om verblijfsrechtelijke redenen was gehuwd met Mw. A. doet evenmin afbreuk aan het feit dat voor de

bestreden beslissing geen gewag werd gemaakt van agressie door Mw. A. zodat dit argument thans laattijdig wordt aangevoerd.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

"Art. 8 van dit verdrag stelt dat:

Al. 1 "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Al. 2 "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet. De algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. De toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, moet aan de voorwaarden van artikel 8 worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de rechtszoekende partij anderzijds. (eigen onderlijning)

Zie: RvS 26 mei 2009, nr. 193.522, T. Vreemd. 2012, 150.

RvS 22 december 2010, nr. 210.029, T. Vreemd. 2011, 31.

In deze werd de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, geenszins getoetst aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Verweerster was in geen geval bezorgd om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep van het privéleven. Ondanks het feit dat verzoeker momenteel in een appartement in Zaventem woont, heeft hij nog steeds een relatie met V. N., wonende te K. Hij verblijft dan ook nog zeer geregeld bij V. en haar drie kinderen. Verzoeker heeft steeds geleerd zijn eigen boontjes te doppen, en was hiertoe in zijn land van herkomst ook steeds genoodzaakt. Hij wilde dan ook niet dat V., een alleenstaande moeder met drie kinderen, de volledige zorg voor hem op zich zou nemen. Dit is de reden waarom hij zelf een appartement huurde en niet bij V. bleef wonen.

Zie: Stuk6-7 Om te kunnen spreken van een gezinscel, is het niet vereist dat de partners ook daadwerkelijk samenwonen! (www.kruispuntmi.be) Er is in hoofde van verzoeker en V. en haar kinderen zeker sprake van een gezinscel. Verzoeker beschikt dus over een vaste verblijfsplaats, een partner en goede toekomstperspectieven. Indien verzoeker zou gedwongen worden terug te keren naar zijn land van herkomst, heeft hij niets van dit alles. Verzoeker heeft er geen vooruitzichten op werk, geen familie of gezin meer, noch een dak boven zijn hoofd. De intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker maakt om deze redenen een ernstige inbreuk uit op de bescherming van het familie- en gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM. Overeenkomstig alinéa 2 van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is. Artikel 23 G.W. waarborgt bovendien het recht op een menswaardig leven.

De inmenging op deze rechten was dan ook geenszins gerechtvaardigd."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie. *In casu* erkent verzoeker zelf dat er met Mw. A. geen sprake meer is van een gezinsleven. Wat betreft de nieuwe relatie met Mw. V.N. merkt de gemachtigde in de bestreden beslissing op dat verzoeker heden een aanvraag tot inschrijving heeft in de gemeente Z. hetgeen er mogelijks kan op duiden dat de nieuwe gezinssituatie met de Belgische partner inmiddels eveneens achterhaald is. De Raad stelt evenwel vast dat in een schrijven Mw. V.N. uitvoerig benadrukt dat het niet onder een dak wonen op zich niet inhoudt dat er niet meer van een relatie of gezinscel sprake zou zijn. De Raad kan *in casu* het gezinsleven van verzoeker met Mw. V.N. aannemen.

In casu betreft het een situatie van beëindiging van het recht op verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat dit als een inmenging wordt beschouwd in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de wet van 15 december 1980, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en

streeft een legitiem doel na. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert wel is overgegaan tot een toetsing aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM en wel is overgegaan tot een belangenafweging die als een rechtvaardig evenwicht kan worden aangenomen. De gemachtigde motiveert hieromtrent immers: *"Betrokkene en zijn nieuwe partner leggen beiden eveneens een schrijven dd 10.03.2015 voor waarin betrokkene meer uitleg geeft bij zijn integratieparcours alsook de wens uitdrukt om in België te blijven. De Belgische nieuwe partner legt eveneens uit hoe dat betrokkene een positieve wending gaf aan haar leven, beide brieven zijn echter niet van die aard dat deze een behoud van de F- kaart kunnen vrijwaren, of brengen andere doorslaggevende integratiebewijzen naar voor. Het staat betrokkene vrij om, wanneer hij uit de echt gescheiden is, een nieuwe procedure gezinshereniging te beginnen (Art 40ter VW) met zijn nieuwe partner, waarbij op het moment van de aanvraag zal worden nagegaan of aan de voorwaarden voldaan zal zijn. Gelet op de historiek en documenten van het administratief dossier is het in deze niet opportuun zijn verblijfsrecht te behouden op basis van het huwelijk met zijn Bulgaarse echtgenote, met wie hij tenslotte slechts minder dan 1 jaar heeft samengeleefd. Trouwens, gelet dat betrokkene heden een aanvraag tot inschrijving heeft in de gemeente Zaventem kan er mogelijk op duiden dat ook de nieuwe gezinssituatie van betrokkene met de Belgische partner inmiddels eveneens achterhaald is. In beide gevallen voldoet betrokkene in elk geval niet langer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals gesteld in art 42 quater §1,4°VW waarbij de beslissing conform art 42 quater §1 voorlaatste alinea dient te worden beëindigd, ongeacht het feit dat betrokkene heden al dan niet nog samenwoont of wenst te wonen met de Belgische partner."*

Verzoeker betwist niet dat hij, eens hij uit de echt gescheiden is van Mw. A., een procedure gezinshereniging kan aanvangen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad meent dan ook dat de Vreemdelingenwet nog afdoende mogelijkheden voorziet om zijn recht op gezinshereniging met Mw. V. aan te vragen en meent dat men zich niet dienstig kan beroepen op een schending van een hogere rechtsnorm, zoals artikel 8 van het EVRM als men niet vooreerst de mogelijkheden die de nationale regelgeving biedt, uitput.

De schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

In zijn vierde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Hij licht zijn vierde middel in de synthesememorie toe als volgt:

"De beslissing van verweerster is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland, (www.vreemdelingenrecht.be)

De materiële motiveringsplicht houdt in "dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys, Arr. R.v.St., 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St., 1961, 256; A. Mast, A. Alen en J. Dujardin, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.)

Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichtingen tot gevolg : "de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zijn 'draagkrachtig' zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden." (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; J. In 't Veld en N. Koeman, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.)

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.)

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

Verweerster stelt dat er geen bewijs voorhanden is van een uitzonderlijke mate van integratie in hoofde van verzoeker. Deze redenering kan in geen geval gevolgd worden.

Verzoeker legt verschillende bewijzen voor van zijn uitzonderlijke inspanningen om zich te integreren in België. Zie: Stukken 8-12 Op 28 oktober 2013, kort nadat verzoeker zijn verblijfsrecht werd goedgekeurd, gaf hij zich op als zijnde werkzoekende. Hij heeft steeds actief naar werk gezocht tot zijn verblijfsrecht werd ingetrokken. Door zijn actieve houding kreeg hij van de RVA dan ook steeds een positieve evaluatie met betrekking tot zijn inspanningen om werk te vinden. Zie: Stuk 8 Verzoeker werkte in Cuba als kapper en het is zijn droom om een eigen kapsalon te openen. Het feit dat hij de landstalen niet machtig was, zorgde er voor dat het bijzonder moeilijk was voor hem een job te vinden. Bij zijn aankomst in België sprak verzoeker enkel Spaans en een weinig Engels. Sinds juli 2013 volgde hij evenwel intensief Franse lessen, waardoor hij ondertussen vloeiend Frans spreekt en schrijft, één van onze landstalen! Zie: stuk 9 Verzoeker volgde tevens Nederlandse lessen, om ook zijn kennis van de Nederlandse taal te optimaliseren. Zie: stukken 9 -10 Verzoeker heeft tevens vrijwillig een inburgeringscontract afgesloten. Dit houdt in dat hij een inburgeringstraject volgt met het oog op zijn volledige en succesvolle integratie in België. Zie: Stuk 11 Verzoeker behaalde bovendien intussen zijn theoretisch rijbewijs, en doet momenteel praktijkervaring op. Hij volgde ook reeds verscheidene cursussen teneinde zijn mogelijkheden om werk te vinden te vergroten. Zie: Stuk 12 In haar beslissing d.d. 7 oktober 2015 verwijst verweerster meermaals naar de echtscheidingsprocedure en de bewering van A. dat verzoeker mogelijks nooit de intentie zou hebben gehad met haar een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Dit kan vanzelfsprekend niet kloppen, en wel om volgende redenen: Vooreerst had verzoeker geen ambitie om naar België te komen voorafgaand aan de ontmoeting en relatie met A. Hij verbleef ook op geen enkel ogenblik illegaal in het land; hij liet zijn hele hebben en houden achter in zijn geboorteland om zijn liefde te volgen en haar de mogelijkheid te bieden haar job bij de Europese Commissie te behouden. Hiervoor moest hij evenwel alle banden met zijn familie en omgeving doorsnijden. Bovendien volgde ook de rechter bij de Franstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel A. niet in haar redenering; er werd geen enkel bewijs aangebracht waaruit zou blijken dat verzoeker inderdaad enkel met A. zou zijn gehuwd om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Integendeel, alle gegevens in het dossier spreken deze stelling met klem tegen. Zodoende werd deze argumentatie dan ook niet weerhouden. In zoverre verweerster haar beslissing op deze argumenten baseert, kan de beslissing vanzelfsprekend niet stand houden. Men kan dus bezwaarlijk stellen dat in deze sprake is van een redelijke of proportionele beslissing. Door een zo ver strekkende beslissing te nemen nl. een weigering tot verblijf met bevel voor verzoeker om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken van de ernst van de gevolgen daarvan voor het gezinsleven en de professionele vooruitzichten van verzoeker, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en de proportionaliteit geschonden."

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker thans in de synthesememorie voor het eerst een geheel nieuwe uiteenzetting toevoegt aan zijn vierde middel dat betrekking heeft op het motief in de bestreden

beslissing dat verzoeker mogelijks nooit de intentie heeft gehad met Mw. A een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen, waarbij de familierechtbank uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat hiervan geen bewijs voorligt. De Raad kan een dergelijke uitbreiding van een middel in een synthesesemorie niet aanvaarden nu uit artikel 39/81, lid 5 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de synthesesemorie een akte is waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat. Tegelijk stelt artikel 39/81, lid 7 van de Vreemdelingenwet: "*Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, [...], heeft ingediend [...], doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en **zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (eigen benadrukken)***". In dit laatste artikel staat duidelijk dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn. Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesemorie voor het eerst nieuwe "middelen", dit is een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren.

Voor het overige moet de Raad met verweerder in de nota vaststellen dat verzoeker in zijn vierde middel enkel de elementen herhaalt die hij reeds overmaakte in het kader van het socio-economisch onderzoek en dat omtrent elk van die elementen afzonderlijk door de gemachtigde werd gemotiveerd waarom deze niet volstaan om af te zien van de beëindiging van het verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, heeft de gemachtigde wel degelijk een afweging gemaakt van de ernst van de gevolgen van een beëindiging van het verblijf voor het gezinsleven en de professionele vooruitzichten van verzoeker. Wat betreft het gezinsleven kan verwezen worden naar de uiteenzetting van het 3^e middel, wat betreft de professionele vooruitzichten stelt de gemachtigde op redelijke wijze dat nu verzoeker tot zijn 28^e levensjaar in Cuba verbleef hij aldaar vermoedelijk voldoende bindingen heeft om zijn terugkeer en re-integratie ter plaatse te vergemakkelijken. Uit alle voorgelegde attesten die verzoeker heeft gevoegd als antwoord op de vraag naar de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet blijkt overigens dat verzoeker ook effectief heeft gewerkt in Cuba onder meer als kapper. De Raad kan geen onredelijke of disproportionele motieven ontwaren in de bestreden beslissing. Evenmin blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of een incorrecte beoordeling ervan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES